

и ужасни водни смерчове тичали по всички посоки, въртѣли се и разрушавали всичко, което се намирало надъ повърхността на водата.

Но една скала противостояла на силния ураганъ. Каквото и да ставало, тя стояла неподвижна. По нейнитѣ гранитни страни силния дъждъ се разбивалъ на пѣнести прѣски, смерчоветѣ отскачали, и тя като че се смѣяла, когато грѣмъ падалъ върху нейнитѣ неразрушими стѣни.

— На моята властъ настѣпва край! казалъ облакътъ; — тая скала ме прѣзира, тя е по-силна отъ мене и това ме изпълня съ завистъ.

— Обърни се на скала, казалъ ангелътъ, — и да видимъ, ще бѣдешъ ли доволенъ.

Прѣобърнатата отъ облакъ скала, се чувствувала добрѣ. Неподвижна, недостъпна, нечувствителна къмъ горешитѣ милувки на слънцето и къмъ ударитѣ на грѣмотевицата, тя се смѣтала заповѣдница на свѣта. Но изеднажъ рѣзъкъ звукъ отъ чукъ въ подножието ѝ привлѣкълъ нейното внимание. Тя се навела и видѣла нещастното сѣщество, облѣчено въ парцали, сухо, съ оголена глава, каквото самата тя била въ своята бѣд-

ность, и това сѣщество съ чукъ въ ржката къртѣло кжсове гранитъ, за да поправа минаващия край скалата пѣтъ.

— Какво значи това? извикала надменната скала, — нещастенъ бѣднякъ, най-нещастниятъ отъ нещастнитѣ,